

METALUL IONEL

*Metalul sub vânt sună astăzi în clopot
Și sunetul curge sonor și curat,
Izbindu-se sus, de tavanul curbat,
Revarsă o ploaie sonoră în ropot...*

*A lalmeci în noapte pe urmele lui,
Te simți putred pe cărări ancestrale,
Mai simți cum prin grote te pierzi în spirale
Și-apoi tot cu dânsul spre ziuă te sui..*

*Când clopotul și-va sfârșit orice sunet
Metalul topindu-se va evada
Și'n vechi armonii el va crește așa
Ca golul în umede spații sub tunet.*

*Va curge pe-oțeluri de ape, pe munți,
O, dac'ar putea să păstreze măcar
O urmă din forma primară—simt c'ar
Svârli peste moarte eterice punți.*

G. NICHITA

APROPIAT

*Cimpoiul trist în luncă și fluierul în drum
Durerea fiecărui frământat: încet mai tare...
Dar: piatra 'n rugăciune, copacii 'n despuiare
Dar unda logodită sub cer vor spune—o—cum?*

*Ar trebui un cântec încăpător precum
Fosnirea mătăsoasă a mărilor cu sare,
Ori lauda grădinii de îngeri când răsare
Din coasta bărbătească al Evei trunchiu de fum.*

ION BARBU

CAR DE SEPTEMBRE

*E însuși cimitiru'n munți înmormântat
Unde-un virtuoz are pe cruce o liră de aur;
El, din Brumar de cântec s'a lăsat
Ci pădurile se vor fermecate..*

*Chiar astă-noapte-l chemară 'n triumfal turncu;
Indată-i s'a 'nghi-bat un cor, model
Cu roate de jer'bii aurite — mortul nu e greu,
E numai lira de el...*

*Caru-a eșit — spița roșii sau cruci?
Vântul nu s'a 'ntors să'nchidă porți ruginite
Peste păduri s'a 'nălțat să-nu-și spargă lira de butuci
Ori poate, să n'ajute-un călător pe drumuri.*

*— Stai din mers și cântă, virtuoz funerar,
Să-mi spui unde te-ai odihnit eri!
Dar numai a cincea roată la car
S'a mai văzut cum alerga pe cer...*

SIMION STOLNICU

Trăia fără profesiune sau mai bine zis era biciclist la club. Alerga cu polul în jurul meselor de bacara, urmărind ghinionul porților și mai ales norocul bancherilor. Această delicată meserie îi permitea să poarte cămăși de mătase și să mănânce la lordache. În Clopotarii vechi avea o doamnă în vârstă, măritată, care-l oprea la dejun, îi strecura pe sub masă, polul inițial în zilele negre și-l iubea cu foc nepotolit de viața conjugală stearpă, fiindcă era frumuseț.

Dar într-o bună zi veni pe neașteptate, din mila lui Dumnezeu și din grația adversarilor, un grup nou la putere care transformându-se în partid politic, cu ajutorul jandarmilor, recruta pe capete funcționari de încredere amenințând să devină istoric.

Ionel, în baza unei diplome obținută cândva la Bruxelles, căpătase un post permanent în administrația superioară a Basarabiei. În vederea instalării lui acolo, doamna măritată și în vârstă făcuse nebunii mari: își amanetase cercei de aur împletit cu diamante, la muntele de pietate și astă-sară îl aștepta cu patimă. Era ultima noapte a domniei lui Mihai Viteazul. Soțul, ursuz, era la pădure.

Masa, o măsuță, pentru cina cea de taină, era pusă în dormitor, lângă sobă, în care pocnea un foc vesel. Patul era gătit de paradă. Florile din vase, violete aduse dela Nissa, muriau dându-și parfumul. Doamna măritată și în vârstă umbla de ici colo, într'un pijama cochet, răsucia sticla de șampanie, îngropată în zăpada din răcitorul de argint, potrivită o șuviță de păr rebelă, în fața oglinzii, ridică un colț de perdele și se uita oftând în stradă, tresăria de bucurie că-i aude pașii, se'ntristă constatând că se înșelase și privind focul din sobă, delicatosele de pe masă, patul desfăcut, pierdu răbdarea și cu inima strânsă de liniștea apăsătoare ce sporiă neconținut în jurul ei, se porni pe plâns.

La club, Ionel, gătit, pudrat felicitat de prieteni, ponta, fumând ca un turc, urmărind peripețiile jocului. Se simțea bine. Lumina albă a lămpilor, nicotina ce se destila în aer, norul de fum albăstrui eteric, îl exteriorizau. Pierdea noțiunea timpului. Furat de joc, uita de toate râzând cu aceeaș poftă de glumele repetate la saturație, de punți și bancheri.

Martor permanent la certurile dintre jucători, înclina balanța în partea în care mizase polul, protestând la fiecare dată, că n'are niciun interes.

Din când în când, fulgerător, își amintea de întâlnirea ce-și dăduse, cu doamna măritată și în vârstă, înainte de plecare. Atunci se uita să vadă cât e ceasul, acordându-și regulat și irevocabil înc'o jumătate de oră.

Jocul continuă, potolindu-se încet, ca un incendiu după ce isbucise cu furie. În jurul mesei mai rămăsesse câțiva încăpățânați, cari sperau riscând ultimul ban să refacă miile pierdute și bătrâni fără somn, cari vânau coșnița de dimineață. Toți cereau prelungirea jocului ajuns acum pe drojdii.

Tresărind, Ionel, constată că se făcuse ziuă. Își aminti de doamna măritată și în vârstă, o trimise cu desinvoltură, acolo unde isvorește frumoasa Dunăre albastră și coborî grăbit pe scări alarmat, că mâine trebuia să deponă jurământul, nădăjduind încă să prindă trenul.

Era ceasul șapte. Mai avea douăzeci de minute.

În dormitor, doamna măritată și în vârstă, după ce-și muiase nervii în lacrimi sărate, culese într-o batistă micuță, fină, torturată, mușcată cu dinți de aur, se hotărî — palidă, obosită, surprinsă de zorii săraci, ce se lipeau de geamuri — să-l caute la club, unde-i comunică de regităle orele de întâlnire.

Ningea. Ninsese toată noaptea. Taximetrele patinau pe loc. Tramwaiile erau în pană. Dezamăgita, tremurând de frig, doamna măritată și în vârstă se urcase într-o trăsură ivită ca prin minune, ce înainta greu, cu cai mici, bătuți fără spor, de un vizitiu înfășurat în șapte haine sărace. Când ajunse la club se făcuse ziuă bine.

Pe scări se întâlni piept în piept cu Ionel și fericită, uita de toate.

— „Vai, credeam că ai plecat fără să mă vezi!”

— „Se putea?”

G. BRĂESCU